והוו מצטערי רבנן משימשא לטולא ומטולא לשימשא א)(ל"א אדעתא דהכי אין כמה זימנין והוו מצטערי רבנן משימשא לטולא ומטולא לשימשא) אמר ליה בטנית בריה דאבא שאול בן בטנית מי נדרת אדעתא דמצערי רבנן מטולא לשימשא ומשימשא לטולא אמר לא ושריוה ר' ישמעאל בר ר' יוסי הוה ליה נדרא למישרא אתא לקמייהו דרבנן אמרו ליה נדרת אדעתא דהכי אמר להו אין נדרתא אדעתא דהכי אמר להו אין כמה זימנין כיון דחזא ההוא קצרא דמצטערי רבנן מחייה באוכלא דקצרי אמר אדעתא דמחי לי קצרא לא נדרי ב)ושריה לנפשיה א"ל רב אחא מדיפתי לרבינא האי נולד הוא דלא מסיק אדעתיה דמחי ליה קצרא ותנינא ג) אאין פותחין לו בנולד א"ל בהאי לאו נולד הוא דשכיחי אפיקורי דמצערי רבנן ד)דביתהו דאביי הוה לה ההיא ברתא הוא אמר לקריבאי היא אמרה לקריבה אמר לה תיתסרא הנאתי עלך אי עברת אדעתאי ומינסבת לה לקריבך אזלת ועברת על דעתיה ואינסבא לקריבה אתא לקמיה דרב יוסף אמר ליה אילו הוה ידעת דעברת על דעתך ומנסבא לה לקריבה מי אדרתה אמר לא ושרייה רב יוסף ומי שרי כי האי גוונא גאין והתניא מעשה באדם אחד שהדיר את אשתו מלעלות לרגל ועברה על דעתו ועלתה לרגל ובא לפני רבי יוסי אמר לו ואילו היית יודע שעוברת על דעתך ועולה לרגל כלום הדרתה אמר לו לא והתירו רבי יוסי: **מתני'** דר"א בן יעקב אומר אף הרוצה להדיר את חבירו שיאכל אצלו יאמר (א) לו כל נדר שאני עתיד לידור הוא בטל ובלבד שיהא זכור בשעת הנדר: **גמ'** וכיון דאמר כל נדר שאני עתיד לידור יהא בטל לא שמע ליה ולא אתי בהדיה

חסורי

רש"י

והוו מלטערי רבנן. והיו נוסעים משמש לצל ומצל לשמש מרוב תוגה שלא היו יודעין לומר דבר פתח לחרטתו: **באוכלא דקצרי.** כלי שמשימין בו הכובסין בגדיהן: **אין פותחין בנולד.** שאין ראוי ליארע כזה. אבל הני דאמרן דמלטערי רבנן לאו מילתא דנולד הוא: **אמר ליה האי נמי שכיחי אפיקורי דמלערי רבנן.** כי האי ולא דמי לנולד: **מתני' ר"א בן יעקב אומר אף הרוצה להדיר את חבירו שיאכל.** שאומר לו קונם שאין אתה נהנה לי אם לא תאכל עמי היינו נמי נדרי זרוזין שאינו מדירו אלא כדי לזרזו שיאכל עמו יאמר כל נדר שאני עתיד לידור יהא בטל: **גמ' לא שמע ליה.** האי מודר ולא אתי למיכל בהדיה הואיל והנדר בטל:

אלא

ר"ן

ואילו היה מתחרט על עיקר הנדר יאבד שכר תעניותיו שהתענה אם היה תוהא על הראשונות לפיכך לא היה מתחרט: ה) **זיל נקילעך.** לכניסת ביתך וכדאמרינן ו) אקילעא דבי ריש גלותא: **פתח פיתחא לנפשיה.** לא שיתיר רב סחורה לעצמו דהא קי"ל [חגיגה י.] **לא יחל דברו** ז) הוא אינו מיחל אלא שמצא פתח שהיה יכול להיות ניתר בו: **כל שהיא תפארת לעושיה.** שהיא מלך עצמה משובחת עד שהיא תפארת לאדם העושה אותה ותפארת לו מן האדם שהכל מקלסין אותו בה. והא רתח רב נחמן כלומר לא נדרתי על דעת שיכעוס רב נחמן שלא תהא דרך ישרה שאכעיס אותו וכי האי גוונא לא מיקרי נולד דשכיח דלירתח גברא רבה כרב נחמן על מי שנדר נדר חזק כל כך אדעתא דכל הני מילי ח): **על דעתא דמלטערי רבנן.** והאי לאו נולד הוא דשכיח: **ומי שרי הכי.** כלומר מי שרי לפתוח פתח שהנדר מוכיח הפך מאותו פתח שהרי כל עיקר הנדר לא היה אלא שאם תעבור על דעתו תאסר בהנאתו: **אין והתניא מעשה באחד.** אלמא אפילו כי האי גוונא פתחינן. וא"ת ומאי מתמהינן מעיקרא ומי שרי הכי ומה בין זו לנדרי זרוזין דמתני' אדרבה היה לו לומר שהנדר מותר מאליו כהנך דמתניתין י"ל דלא דמי לנדרי זרוזין דמתני' אין פיו ולבו שוין של מוכר ולא של לוקח שוין שלעולם לא היה דעתו של מוכר שלא יפחות מן הסלע ולא דעתו של לוקח שלא יוסיף על שקל ומש"ה שרו אבל זה דעתו היה להדירה אם תעבור על תנאו ודעתו וכי האי גוונא לאו נדרי זרוזין מיקרו אלא דאיכא פתח שאילו היה יודע שתעבור על דעתו לא היה מדירה ובמתניתין נמי הא כתיבנא לעיל (כא. ד"ה גרסינן) שאם היו מוכר ולוקח מעמידין דבריהם חייל נדרייהו וכדמוכח בירושל' אלא דאפשר שאף במעמידין פותחין פתח לומר אילו היית יודע שהלוקח לא יתן בו סלע כלום היית נודר אם אמר לאו מתירין אותו וכדפתחינן הכא. וא"ת ומאי שנא מהרוצה שיאכל חבירו אצלו ומדירו דא"ר אליעזר בן יעקב ט) דנדרי זרוזין הוו והא התם פיו ולבו שוין שרוצה שיאכל עמו חברו ואפי' הכי אמרינן דנדרי זרוזין הוו ושרו ממילא י"ל דלא דמי דאילו התם העניין מוכיח מתוכו שאינו אלא זרוז שאין באכילת חברו אלא קפידא כל כך שבשביל זה ידירנו מנכסיו בדוקא אבל בהאי עובדא דדביתהו דאביי דאיכא קפידא טפי לאביי כי מנסבא לה דביתהו לקריבה ודאי איכא למימר דבדוקא הדירה ולאו לזרוז בעלמא ומש"ה פשיטא לן דצריך פתח ואין הנדר בטל מאליו אדרבה מתמהינן היכי שרינן ליה בהאי פתחא: **והיתר נדרים** ביחיד מומחה או בשלשה הדיוטות במקום שאין מומחה וכדאמרינן בהדיא בבכורות בפרק כל פסולי המוקדשין (דף לו:) אמר רבי חייא בר אבין אמר רב עמרם שלשה מתירין את הבכור במקום שאין מומחה שלשה מתירין את הנדר במקום שאין חכם ואמרינן התם שלשה מתירין את הנדר במקום שאין חכם לאפוקי מדרבי יהודה דאמר היתר נדרים בשלשה והוא שיהא אחד מהם חכם במקום שאין חכם חכם כגון מאן אמר רב נחמן כגון אנא פירוש האי אחד מהן חכם דבעי ר' יהודה כלומר שיהא אחד משלשתן חכם כגון מאן ליהוי אמר רב נחמן כגון אנא כלומר דבעי רבי יהודה שיהא אחד מהם גמיר וסביר כגון אנא דגמירנא וסבירנא ואמרינן תו התם ר' יהודה אומר אחד מהן חכם מכלל דהנך כל דהו אמר רבינא דמסברי להו וסברי כלומר חד מינייהו בעינן שיהא גמיר וסביר אבל תרי אע"ג דלא גמירי כיון דכי מסברי להו סברי ומשמע ודאי דחכם דשרי יחידי לר' יהודה דוקא בסמוך דאי בגמיר וסביר בלחוד כרב נחמן סגי א"כ היכי בעי בתלתא שיהא חד מינייהו גמיר וסביר והא מאן דגמיר וסביר בלחודיה שרי נדרא ומה לו להצטרף עם השנים ומאי קאמר אחד מהן חכם במקום שאין חכם דאי בגמיר וסביר סגי בכל מקום שהוא הרי יש בו חכם אלא ודאי ה"ק אחד מהן חכם דהיינו גמיר וסביר במקום שאין חכם דהיינו סמוך דכי איתיה לסמוך לחודיה שרי נדרא. וכיון דלר' יהודה בעי' סמוך ביחידי לרבנן נמי דמדרבי יהודה נשמע לרבנן דבהאי לא פליגי והכי נמי משמע לן בסוף פ' נערה המאורסה (לקמן עח:) דאמרינן מועדי ה' צריכין מומחה פרשת נדרים אין צריך מומחה אלא אפי' ב"ד הדיוטות והא פרשת נדרים ראשי המטות כתיב י) אמר רב חסדא ואיתימא ר' יוחנן ביחיד מומחה ומשמע דיחיד מומחה דהפרת נדרים דומיא דמומחין דמועדי ה' מה התם בעיא סמוך ה"נ בעיא סמוך וזהו דעת הרמב"ן ז"ל. אבל הרמב"ם ז"ל כתב בפ' ו' מהל' שבועות (הל' ה) דחכם מובהק מתיר את הנדרים דלא בעיא סמוך משמע דמפרש הרב ז"ל דהא דאמרי' התם במקום שאין חכם לאו סיומא דמלתא דר' יהודה היא אלא אדרבנן קאי דאמרי שלשה מתירין את הנדר במקום שאין חכם דאלמא חכם לחודיה מתיר ומהדרינן כעין אמר מר במקום שאין חכם חכם כגון מאן כלומר כגון מאן מתיר ביחידי ואמר רב נחמן כגון אנא כלומר דגמיר וסביר אלמא כל היכא דגמיר וסביר איהו לחודיה שרי נדרא ואע"פ שאינו סמוך וכבר כתבתי זה בפ"ק (דף ח: ד"ה ושמתא) ועוד אכתוב בזה בפרק נערה [לקמן עח:] בס"ד. ושלשה הדיוטות דשרו נדרא כד מסברי להו וסברי סגי דקיי"ל כרבנן דלא בעו שיהא אחד מהן חכם ומיהו בעינן דכי מסברי להו לסברו דג' לרבנן כשנים לרבי יהודה. ומסתברא דהא דאמרינן שלשה מתירין את הנדר במקום שאין חכם דמשמע הא במקום שיש חכם אין מתירין משום כבודו של חכם הוא דאיתמר ולכתחלה הוא דלא אבל בדיעבד אשתרי ליה נדרא: **פסקא אף הרוצה להדיר את חבירו.** שאוסר כל נכסיו על חבירו אם אינו אוכל עמו יאמר כל נדר שאני עתיד לידור. מפרש בגמרא: **גמ' כיון דאמר כל נדר וכו' לא שמע ליה ולא אתי לגביה למיכל בהדיה.** לפי שכבר יודע המזומן שאין נדר חל עליו שכבר בטלו המזמן. ודין הוא דהוה מצי לשנויי דאמר מדיר בחשאי כדי שלא ישמע המודר אלא דהכי לא אתיא ליה מתניתין שפיר דכיון דקתני אף הרוצה משמע דהא נמי משום נדרי זרוזין מותר ולאו משום תנאי שהתנה וא"כ מאי אף ועוד דאי בכי האי גוונא עסקינן היכי תני ובלבד שיהא זכור [בשעת נדרו] פשיטא שהוא זכור שהרי בשעת הנדר הוא מתנה:

הכי

מסורת הש"ס

א) [כל זה ליתא בהרא"ש בפסקיו פ"ט סי' א] אין כאן מקומו וצ"ל לקמן קודם כיון דחזא ההוא קצרא ל"א והוו מצטערי רבנן וכו', ב) [עי' תוס' ב"ב עד. ד"ה ועכשיו], ג) לקמן סד., ד) ברכות נו. קדושין מה:, ה) [שייך עוד לדף כב:], ו) [מו"ק כד:], ז) [במדבר ל], ח) [ע"כ שייך לדף כב:], ט) [להלן במשנה], י) [במדבר ל],

הגהות הב"ח

(א) במשנה יאמר כל נדר כצ"ל ותיבת לו נמחק:

מוסף רש"י

אין פותחין לו בנולד. בדבר שלא היה בעולם בשעת נדרו עדיין ועתידין לבוא לעולם לאחר שנדר (לקמן סד.).

עין משפט נר מצוה

יב א מיי' פ"ו מהל' שבועות הלכה יב סמג לאוין רמא טוש"ע י"ד סימן רכח סעיף יב: ב עיי' מיי' שם בהשגות ובכ"מ:

יג ג טוש"ע שם סעיף ז:

יד ד מיי' פ"ג מהלכות נדרים הל"ד סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סימן ריא סעיף א:

פירוש הרא"ש

קצרא. מכבס בגדים ומקצרן כדאמרי' בהגוזל בתרא [ב"ק קיט:] קצרא שמיה וקצרא שקיל ליה: אין פותחין בנולד. דמאחר שאינו מצוי דלא מסיק אדעתיה שיארע דבר זה לא הויא חרטה לעקור הנדר מעיקרו: שכיחי אפיקורי דמצערי רבנן. מלערי ת"ח אחרים כי האי עובדא: ומי שרי. הדיין לעשות פתח מגוף הנדר ולא לפתוח ממקום אחר: ועלתה לרגל. שהיו מתקבלים לשמוע הדרשה ואף הנשים היו נוהגות מצוה לבוא שמה ולראות בכבודה של תורה: מתני' רבי אליעזר בן יעקב אומר אף הרוצה להדיר את חבירו כו'. בגמ' מפרש לה: לא שמע ליה ולא אתא בהדיה. כיון שיודע שבטל נדרו:

חסורי מיחסרא והכי קתני הרוצה שיאכל אצלו חבירו ומסרב בו ומדירו נדרי זירוזין הוא והרוצה שלא יתקיימו נדריו כל השנה יעמוד בראש השנה ויאמר כל נדר שאני עתיד לידור יהא בטל ובלבד שיהא זכור בשעת הנדר אי זכור עקריה לתנאיה וקיים ליה לנדריה אמר אביי תני ובלבד שלא יהא זכור בשעת הנדר רבא אמר לעולם כדאמרינן מעיקרא הכא במאי עסקינן כגון שהתנה בראש השנה ולא ידע במה התנה והשתא קא נדר אי זכור בשעת הנדר ואמר על דעת הראשונה אני נודר נדריה לית ביה ממשא לא אמר על דעת הראשונה אני נודר עקריה לתנאיה וקיים לנדריה רב הונא בר חיננא סבר למידרשיה בפירקא אמר ליה רבא תנא קא מסתים לה סתומי כדי שלא ינהגו קלות ראש בנדרים ואת דרשת ליה בפירקא איבעיא להו פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר בן יעקב או לא ואת"ל פליגי הלכתא כוותיה או לא ת"ש דתנן האומר לחבירו

קונם

רש"י

(אלא) **חסורי מחסרא.** מתני' והכי קתני הרוצה שיאכל כו': **ובלבד שיהא זכור בשעת הנדר.** התנאי שהתנה בר"ה: **אי זכור.** ואעפ"כ נדר אם כן עקריה לתנאיה: **אלא תני ובלבד שלא יהא זכור.** התנאי: **לעולם כדאמרינן מעיקרא.** ובלבד שיהא זכור בשעת הנדר: **והכא במאי עסקי' כגון שהתנה בראש השנה.** כל נדר שאני עתיד לידור והיה יודע בשעת התנאי דברים שהוא רגיל לידור בהן ועל דעת כן התנה ושוב שכח ממה שהתנה: **והשתא קא נדר אי זכור בשעת הנדר.** [שהתנה אבל לא ידע] שבשביל אותו נדר נמי התנה ואמר על דעת הראשונה אני נודר שלא יהא מקוים א) כמו שהתניתי עליו נדריה לית ביה משמא: **לא אמר.** בשעת הנדר על דעת הראשונה אני נודר שלא יהא מקוים עקריה לתנאיה וקיים נדריה: **סבר למדרשיה בפירקא.** בדרשה הרוצה שלא יתקיימו נדריו: **א"ל רבא.** סתמה תנא דמתניתין כדי שלא ילמדו ממנה שלא ינהגו קלות ראש בנדרים: **פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר בן יעקב.** בהא דסברי דלא הוי נדרי זירוזין:

הרי

ר"ן

הכי קתני הרוצה שיאכל חבירו אצלו כו' נדרי זרוזין הן. ואפי' אינו אוכל עמו לא חייל נדרא שלא נתכוון אלא לזרוזי והיינו דקתני אף: **והרוצה שלא יתקיימו נדריו וכו'.** כלומר השתא תני דינא אחרינא דהרוצה שלא יתקיימו נדריו יעמוד בראש השנה ויאמר וכו': **אי זכור בשעת הנדר עקריה לתנאיה וקיימיה לנדריה.** שאם לא כן למה הוא נודר עכשיו. ולא דמי למאי דאמרי' לעיל(ג) לא שמע ליה ולא אתי בהדיה דאלמא אין תנאו בטל שכשהוא נודר על דעת ראשונה הוא עושה דהתם היינו טעמא לפי שאמר התנאי בשעת הנדר וכיון שהוא אומר בפי' שעל דעת תנאו הוא נודר א"א לומר דעקריה לתנאיה אבל כאן שהתנאי והנדר אינן באין כאחת (ג)(לא) שייך למימר עקריה ועוד דבשלמא לעיל איכא למימר שאע"פ שהוא יודע שאין בנדרו ממש הוא נודר לזרז את חבירו אבל כאן שהם נדרי עצמו אי לאו דעקריה לתנאיה למה הוא נדר וזה ברור. ושלא כדברי הרשב"א ז"ל שכתב דהא דאמרי' עקריה לתנאיה וקיימיה לנדרי' דוקא בעם הארץ ומש"ה חששא בעלמא הוא דחיישינן ליה שמא בטלו לתנאו והזקיקו לומר כן משום דקשיא ליה ההיא דאמרי' לעיל בסמוך לא שמע ליה וכו' ואין צורך לכך וכמו שכתבנו. ומתרצינן אמר אביי תני ובלבד שלא יהא זכור בשעת הנדר ומש"ה בטל שכבר התנה שאם ישכח וידור יבטל תנאי זה את נדרו: **רבא אמר כגון שהתנה בראש השנה ולא ידע ממה התנה.** רבא לא אתי לאפלוגי עליה דאביי דמודה הוא דכל שאינו זוכר תנאו כלל בשעת נדרו הנדר בטל אלא דלא ניחא ליה לשבושי לישנא דמתניתין ומש"ה קאמר דלעולם שיהיה זכור קתני והכי קתני הרוצה לבטל נדרו יעמוד בר"ה ויאמר וכו'. ובכי האי גוונא איכא תרי דיני דאי אינו זוכר תנאו כלל בשעת נדרו הרי הנדר בטל אבל אם הוא זוכר קצת תנאו אבל לא לגמרי כגון שהתנה בר"ה ולא ידע ממה התנה כלומר שהתנה על דבר מיוחד ואינו זוכר אם על פת או על יין וכיוצא בהן אבל זוכר הוא שהתנה בכי האי גוונא אי אמר על דעת ראשונה אני עושה כלומר שאם מתחלה התניתי על נדר זה שיבטל גם עכשיו אני רוצה שיהא בטל ונזכר אחר כך שעל דבר זה שנדר עכשיו התנה בתחלה לבטל נדריה לא אית ביה ממשא לא אמר על דעת ראשונה אני עושה בטליה לתנאיה וקיימיה לנדריה דכיון שהיה זכור בשעת הנדר שהתנה ולא ידע ממה התנה אם דעתו היה שיתקיים תנאו לא היה לו לידור סתם כי היכי דלא לעקריה ומתניתין דקתני ובלבד שיהא זכור הכי קתני ובלבד שיהא התנאי זכור בפיו בשעת הנדר: ולענין הלכה קיי"ל כרבא. הלכך נקטינן דכל שהתנה מתחלה כל נדר וכו' ובשעת נדרו שכח תנאו נדרו בטל אבל התנה על דבר מיוחד ובשעת נדרו זוכר שהתנה אבל אינו יודע על מה התנה כל שלא אמר על דעת ראשונה אני עושה אע"פ שנזכר אח"כ שעל אותו דבר שנדר עכשיו התנה מתחלה לבטלו עקריה לתנאיה וקיימיה לנדריה שכיון שהיה זכור קצת היה לו להתנות ולומר שעל דעת ראשונה הוא עושה וכן פסק הר"ס במז"ל בפ' שני מהל' נדרים (הל' ה). ונראה שמה שאומרים קצת קהלות ביה"כ כל נדרי ואסרי וכו' לדבר זה הם מתכוונים לבטל נדרים שידרו לאחר מכן אלא שלשונם משובש שנראה מלשונם שהם מתירין נדרים שעברו וזה אין לו ענין אלא לנדרים הבאים לאחר מכן אלא שרבינו יעקב ז"ל היה מתקן הלשון כדי שיהא משמעותו להבא לומר כל נדרי ואסרי די אסרנא ודי חרמנא כולו קמוץ כדי שיהא נראה להבא ואין ראוי לומר כן כדי שלא יקלו ראשם בנדרים דהא תנא מסתם לה סתומי. וכתב הרמב"ם ז"ל בפ' הנזכר [ה"ו] שיש מן הגאונים שאומרים שאין תנאי קודם מבטל מה שאסר עצמו לאחר מכן אלא בנדרים אבל לא בשבועות ויש מהם מי שאומר שהשבועות והנדרים שוין הם לדין זה. ומיהו אמרו בתוספות דוקא בשבועות ונדרים שנשבע ונדר לעצמו אבל מי שהשביעו חברו או שהדירו אין ביטול זה מועיל לו כלום שעל דעת חברו הוא נשבע ונודר וכמו שמבטל תנאו לגמרי דמי דהא אסקינן דלא משתבע אדעתא דנפשיה אלא על דעת משביעו וכדאמרינן בשמעתא דנדרי הבאי [לקמן כה.]: **איבעיא להו פליגי רבנן עליה דר' אליעזר בן יעקב או לא פליגי.** דאיכא לספוקי בהכי משום דדלמא עד כאן לא קאמרי רבנן דנדרי זרוזין הוו אלא במוכר ולוקח שאין פיהם ולבם שוים דאף מתחלה היו רוצים בשלשה דינרין אבל למדיר חבירו שיאכל אצלו איכא למימר שבדוקא הוא מדירו:

קונס

עין משפט נר מצוה

טו א ב מיי' פ"ב מהל' נדרים הלכה ד סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סימן ריא סעיף ב:
טז ג מיי' שם הלכה ה טוש"ע שם סעיף ג:

תוספות

רבא אמר כגון שהתנה ושכח ממה התנה. פי' דהתנה בשעת ביטולו שלא היה מבטל כל נדריו שידור בכל ענין אלא פירש אם אדור בענין זה או מדבר זה יהא בטל ולא מדבר אחר ובשעת הנדר שכח ממה התנה מאיזה דבר בטל והשתא אם אמר בשעת הנדר על דעת הראשונה אני נודר שאם היה התנאי מנדרים אלו שנדרתי רוצה אני שיהיה תנאי שלי קיים דנדריה לית ביה משמא אם נמצא שבטל אותו דבר שנדר שאינו הוא שיהא בטולו קיים לא אמר על דעת הראשונ' אני עושה כיון שהוא זכור שעשה התנאי בראש השנה ולא חשש לו עתה לומר מספק על דעת הראשונה [אני עושה] א"כ בטליה לתנאיה ומקיים לנדריה וה"ה נמי דאם זכור לגמרי מביטולו שאם אמר על דעת הראשונה דנדריה לית ביה משמא דסברא הוא דכיון דעל דעת הראשונה דתנאי הוא עושה ביטולו קיים וא"ת למה ליה לרבא לדחוק ולהעמידו שהתנה ולא ידע ממה התנה לימא כגון דידע שפיר ממה התנה ונזכר ואמר על דעת הראשונ' אני עושה וי"ל דזה לא היה שום חידוש כיון שזכר יפה מביטול נדרים שעשה פשיטא דכי אמר על דעת הראשונה אני עושה דנדריה בטל ואם לאו הנדר קיים פי' ר"י. ורבא פליג [על] אביי ואמר דוקא זכור בשעת הנדר מועיל כדקאמר רבא אם זכור בשעת הנדר משמע דוקא זכור אבל אם אין זכור כלל נדרו קיים דמסתמא דעתו לקיים נדרו כיון שאינו זכור בתנאי והלכתא כרבא דקי"ל בכולי הש"ס דאביי ורבא הלכה כרבא הלכך אם אינו זכור אינו מועיל ביטולו ול"נ דמסתמא דהש"ס משמע דדבר פשוט הוא דביטולא מועיל שפיר טפי כשאינו זכור מדפריך אדרבא כי זכור בשעת הנדר עקריה וכו' משמע דוקא זכור אבל שכח לא ואין סברא לומר דרבא פליג אסתמא דהש"ס ועוד דאם אינו מועיל כי אם בששכח מקצת תנאי כדפרישית במתני' נמי איירי בכה"ג בששכח ממה שהתנה ויחזור ויתלה בדעת הראשונה איכפל תנא דמתניתין לאורויי בדבר שאינו רגיל כששכח מקצת התנאי דאין רגילות שיבטל בעצמו זה ועוד דבסמוך קאמר תנא סתמא מסתם לה שלא ינהגו קלות ראש בנדרים ובהכי ליכא קלות ראש בששכח מקצת לכ"נ כפר"ת דרבא לא פליג אאביי דודאי הכי הלכתא דכשאינו זכור מועיל שפיר ביטול נדרים אלא לישנא דמתני' בעי רבא לאוקומי מדקתני ובלבד שיהא זכור בשעת הנדר ואם תאמר א"כ קשה אי זכור בשעת הנדר דמשמע דוקא אבל שכחתי לא וי"ל דאששכח מקצת תנאי קאי ולכך קאמר שצריך שיהא זכור לתלות בשעה ראשונה ומתניתין נמי הכי קאמר דרוצה שלא יתקיימו נדריו יאמר כל נדר דבעי (כי) כשאין זכור ופעמים דבעי שיהא זכור לומר על דעת הראשונה היינו שהתנה ולא ידע וכו': **ואת דרשת ליה בפירקא.** מכאן משמע דרבא מודה בשכח מעיקרא דאי לא אמר אלא דוקא שכח במקצת מאי קאמר שלא ינהוג קלות ראש בנדרים והא אין רגילות שיהא זכור במקצת ושכוח במקצת. מתוך שמעתין מוחק ר"ת מה שכתוב במחזורים בכל נדרי מיום הכפורים שעבר עד יום הכפורים הבא עלינו לטובה וסבורים הם שמתירין נדרים משנה שעברה וטועין חדא דבכל התרת נדרים בעי חרטה מעיקרא לכל הפחות והרי אין אנו פותחין בשום חרטה ועוד דבעי יחיד מומחה או ג' הדיוטות וליכא ועוד שהלכה כרב פפא דהוא בתרא דאמר פרק השולח (גיטין דף לה:) צריך לפרט הנדר ואנן לא עבדינן הכי ועוד דנודר עצמו אי אפשר לו להתיר לכך נראה לו להגיה מיוה"כ זה עד יוה"כ הבא עלינו לטובה ונדרים של שנה הבאה הוא דשרינן וסמך לדבר דתנן הרוצה שלא יתקיימו נדריו כו' ובלבד שלא יהא זכור בשעת הנדר ואפילו רבא נמי מודה בזה ואע"ג דעומד אדם בר"ה תנן ואנן ביוה"כ עבדינן אשכחן יוה"כ דאקרי ר"ה כדכתיב ביחזקאל (מ) בר"ה בעשור לחדש ואמרו דזהו יוה"כ דיובל ועוד שהוא סמוך לר"ה ולכך תקנוהו ביוה"כ לומר טפי משום דיוה"כ בטל מכל מלאכות ואיכא כנופיא טובא ואע"ג דשרינן בכל נדרי אף חרמים ושבועות ואנן נדרים תנן לאו דוקא נדרים ה"ה חרמים ושבועות ומשום דבנדרים קיימינן קתני נדרים ומטעם שהראשונים טועים וסבורים שמתירין הנדרים שעברו היו אומרים חוץ מתקנות קהלות ושבועות ב"ד אבל השתא דאנן אין מתירין אלא נדרים מכאן ולהבא אין לנו לפרש חוץ מתקנות קהלות דאנן אין מתירין אלא מה שאדם נודר בינו לבין עצמו אבל דבר שבין לבין חבירו אין אנו יכולין להתיר והא דאומרים בכל נדרי דנדרנא דמשמע לשעבר אלמא דמשמע דאנו מתירין שעברו י"ל דנדרנא משמע שתי לשונות כמו אמרי פי משמע כדאמרי משמע לשעבר ומשמע דאמינא דהיינו להבא ה"נ דנדרנא משמע להבא ולשעבר ודאחרטנא דאומרים בכל נדרי פירושו הוי כשנתחרט דאין מועיל ביטול בר"ה אלא כשנתחרט עליו לאחר מכאן שנדר ומה שנהגו לומר אחר כל נדרי וכו' ונסלח לכל עדת זהו לפרש כשידור אדם לאחר מכאן שהוא בטל של ביטול דכל נדרי ויעבור על נדרו הרי זה צריך כפרה וסליחה אע"ג שאותו מבטל כאן שלא ידע כשעבר כדאמרינן (נזיר דף כג.) גבי אשה הרי שנדרה והפר לה בעלה והיא לא ידעה שהפר לה בעלה והיתה [illegible] צריכה כפרה וסליחה וא"ת והאמר בכל נדרי ושבועתנא לא שבועות ואמאי והאמר יש תנאי בנדרים ואין תנאי בשבועות משמע דאין תנאי ביטול מועיל בשבועות והיאך אנו מתירין נמי לומר ושבועתנא לא שבועות תנאי בנדרים ואין תנאי בשבועות לאו לענין ביטול ר"ה מיירי אלא היינו כשמחשב בלבו שהוא נודר על דבר שמותר כגון הנודר בחרמא ואמר לא נדרתי אלא בחרמו של ים והא מילתא ליתא בשבועות אבל גבי [illegible] סבר למידרשיה בפירקא. להך משנה דהרוצה שלא יתקיימו נדריו: **תנא סתומי מסתמא ליה.** שמתכוין קצת התנא שלא ינהגו קלות ראש בנדרים והוציאו להגיה חסורי מיחסרא וא"ת לפי מה דפרישית לעיל דכל נדרי ד[illegible] אמרינן בבהכ"נ בכנופיא בפני כל והאמר הכא דלא דרשינן בפירקא וי"ל דהכא היינו דוקא בפירקא משום עמי הארץ דאתו לפרקא ועוד כשהיו דורשין ללועזות בלעז ואתי לזלזולי בנדרים ולכך קאמר דלא דרשינן ליה בפירקא בפירקא כתרגומו אין כל העם מבינים וגם אין לומר להם מותרין אתם: **אי תבעי להו.** כמו איבעיא להו פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר בן יעקב ואת"ל פליגי הלכה כמותו ואע"ג דמשנת ר"א ב"י קב ונקי זימנין דפסקינן דלא כוותיה אי פסקי' בהך קולא כוותיה או לא אי נמי משום דלא דמי נדרי זירוזין דהכא לנדרי זירוזין דארבעה נדרים דלעיל לכך לא איבעיא מקמייתא דהרוצה להדיר חבירו והוי מיבעיא ליה אההוא דהרוצה שלא יתקיימו וכו' פליגי רבנן עליה מכל מקום הלכה כמותו דרב הונא סבר לעיל למדרשיה בפירקא ואף רבא לא איקפיד אלא דלא למדרשיה בפירקא:

מסורת הש"ס

א) נ"א במה, ב) [ע"א], ג) [טעות הדפוס],

גליון הש"ס

גמ' איבעיא להו פליגי רבנן. כעין זה בב"מ דף כד ע"א:

מוסף רש"י

עקריה לתנאיה. דאי לא עקריה למה ליה למינדר (ראמ"ה בשמו).

פירוש הרא"ש

נדרי זרוזין הוו. דלא תימא במקח וממכר מקרו נדרי זרוזין שכך דרך התגרין לנדור אבל בדבר מועט כזה שאדם מזמין את חבירו אין דרך לידור כדי לזרז: ויעמוד בר"ה. דבר מסויים נקט תחלת השנה וה"ה בכל עת שירצה ולכל זמן שיקבע: עקריה לתנאיה וקיימיה לנדריה. שאם אין בדעתו שיהא נדרו קיים למה הוא נודר: תני ובלבד שלא יהא זכור את הנדר. וכיון שאינו זכור לתנאו נמצא תנאו קיים ונדרו בטל: **רבא אמר לעולם כדאמרן מעיקרא.** רבא אית ליה שפיר הך דאביי [דאי] אין זכור לתנאו בשעת הנדר שתנאו קיים ונדרו בטל דליכא טעמא לפלוגי בהא אלא שנדחק רבא לקיים לשון המשנה: כגון שהתנה בר"ה. שיהיו מקצת נדרים שידור בזאת השנה בטלים: ולא ידע ממאי התנה. על אי זה נדר התנה לבטל אכילת בשר או שתיית יין או מדברים שבינו לבין חבירו או מדברים של עצמו וקא נדר ואמר על דעת הראשונ' אני עושה שאם אהיה זכור על מה שהתניתי אלך אחר התנאי ושוב נזכר שלדבר זה התנה ההוא נדרא לית ביה משמא והכי קאמר מתני' ובלבד שיהא זכור [פי' כששכח] מקצת תנאו אז צריך שיזכיר תנאו בפיו ויאמר על דעת הראשונה אני עושה דאל"כ [הואיל] שזכור לתנאו בטליה לתנאיה וקיימיה לנדריה אבל אם היה זכור הכל אפי' אמר על דעת הראשונה אני עושה בטליה לתנאיה וקיימיה לנדריה כי דבריו סותרין זה את זה דאם הוא רוצה לקיים תנאו למה הוא נודר הלכך אזלינן בנדרים לא הוא עיקר ומה שאומר על דעת הראשונה אני עושה דבריו בטלין אבל כשהוא זכור מקצת דעת ראשונה שמא ימצא שלא התנה על נדר זה ומתני' לרבא הכי מיפרשא הרוצה שלא י[תקיימו נדריו כל] השנה עומד בר"ה ויאמר כל נדרים שאדור בשנה זו יהיו בטלים בין שישכח התנאי לגמרי בין שיהיה אז זכור לתלות בדעתו הראשונה: **סבר למדרשה בפרקא.** הא דאביי היכא דשכח כל [התנאי] להך דרבא בעי למדרש דההא לא שייך למימר תנא קא מסתם סתומי דרבא אינו צריך להגי[ה] שייך למימר בהך דרבא שלא ינהגו קלות ראש בנדרים דמילתא דרבא לא שכיח שיהיה דב[ר] מקצת ועוד הא קאמר בהדיא בשעת נדרו על דעת ראשונה הוא עושה ולא אתי לזלזולי בנדר[ים] מסתם לה סתומי. דקתני ובלבד שיהא זכור דצריך להגיה ובלבד שלא יהא זכור אבל הא ל[א] מה שדלג דרוצה שלא יתקיימו נדריו דכיון דאי אפשר לפרש המשנה אם לא שתגיההו כך [הרי היא כמפורשת:] פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר בן יעקב. דדוקא במקח וממכר שייך למימר נדרי זרו[זין] או לית הלכתא כוותיה. אע"ג דאמרינן בפרק הבא על יבמתו (יבמות ס.) דמשנת רבי אליעזר ב[ן יעקב קב ונקי] הכא מסתבר טעמייהו דרבנן: